

stemteste forudsætter, at det kun var „i Egen-
skab af Greve eller Friherre“, naar dertil kom
den foreffrevne Grundbesiddelse, at en Lehn-
besidder kunde gjøre Fordring paa uden Valg
at tiltræde Amtsrædet.

Vi kunne saaledes ingenlunde antage, at
Frø. 1841 § 24 skulde have hjemlet en Bor-
gerlig, som blev Besidder af et Lehn, den om-
handlede Rettighed. Man har nemlig hertil
villet hense det Tilfælde, at en Borgerlig
gifter sig med en Lehnbesidderinde; men, om
man end nogenstunde kunde betragte en Lehn-
besidderindes Mand som sand Besidder af Ko-
nens Lehn, og, efter Forholdets Natur, strengt
taget indrømme ham Videre end Afgang til,
paa den virkelige Lehnbesidderindes Vegne at
udøve saadanne af hendes Rettigheder, som det
er hende tilladt at udføre ved Andre, saa vise
dog i alt Fald Privil. 1671 for Greverne § 6
og Friherreerne § 5, at det, naar en saadan
Mand er en Borgerlig, er ganske nødvendigt,
at han af Kongen optages i Lehnadelstanden,
forinden han selv kan udøve nogen lehnadelig
Rettighed. Vel er det os ikke ubekendt, at
de Roeskildske Provindsstænder i sin Tid have
antaget, at en Mand maatte, efter Frø. 15de
Mai 1834 § 2, anses som valgberettiget og
valgbar, endstjøndt han ikke paa egne Vegne,
men kun paa Grund af sit Hgteffab med
Lehnbesidderinden, besad det Baroni, der skulde
begrunde saadan Rettighed for ham (Roesk.
Stændert. 1835 S. 13—14); men, ligesom
Rigtigheden af denne Fortolkning, der ogsaa
mødte den bestemteste Modsigelse fra den konge-
lige Commissarii Side, forekommer os at være
yderst tvivlsom, saaledes antage vi, dens Rig-
tighed endog forudsat, at en lige Fortolk-
ning dog ingenlunde rettelig vilde kunne an-
vendes paa Frø. 1841. Det vil erindres, at
Frø. 15de Mai 1834 hverken indrømmede pri-
viligeret personlig Stand eller Lehnbesiddere
som saadanne nogensomhelst fortrinlig Afgang
til Udøvelse af de stænderfæ Rettigheder; der
bestemmes kun, at Lehnbesiddere i dette For-
hold maatte betragtes som Eiendomsbesiddere
og nyde de Rettigheder, som Eiendommen efter
sin øvrige Bestaafenhed, ifølge de almindelige
Regler, kunde give Afgang til. I Frø. 13de
Aug. 1841 § 24, jvfr. § 28, er der derimod

Tale om en ganske særegen personlig Forrettig-
hed, der udtryffeligt kun tillægges Lehnbesid-
dere som saadanne, hvilket Udtryk maa forkla-
res paa den Maade, som Sammenhængen med
den øvrige Lovgivning fordrer.

Vi skønne, efter alt dette, ikke rettere, end
at den omhandlede Forrettighed, ifølge sin Na-
tur, henhører til dem, der ere affattede ved
Grundlovens § 97. Den Anskuelse, at, indtil
Grundloven udkom, en Lehnbesidder ikkun naar
han var af lehnadelig Stand kunde gjøre For-
dring paa den omspurgte Forrettighed, men at
den, efter Grundloven, ikke blot ikke skulde
være bortfalden for dem, den hidtil tilkom,
men endog være udvidet til Personer, der tid-
ligere ikke kunde udøve samme Rigsdagstid.
(S. 5881—5882), forekommer os i intet Til-
fælde at kunne billiges.

Vi ansee det imidlertid, idetmindste indtil
videre, ikke for nødvendigt, at en ny Lov ud-
kommer med Hensyn til det omhandlede Punkt,
da vi antage, at den Fortolkning, som vi an-
see for den rette, maa kunne søges gjort gjæl-
dende ad den administrative Veie.

C. J. Hall. Hækkerup. J. Knudsen.
Formand og Ordfører.

J. C. Larsen. Notwitt.
Secretair.

LXIX.

Betænkning

over

Forslag om Nedsættelse af en Com-
mission, der skulde undersøge Stæ-
tens Pensions-, Understøttelses- og
Gageforskuksvæsen.

(Udgiven af Folkethingets Udvalg).

Udvalget er enigt i at ansee en flersidig
Undersøgelse af Pensions- og Gratialeisterne